

MARIJKE VAN DEN ELSEN

Gek van jou!

ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

Proloog

‘Interview met schrijfster Sara Ellen. Binnenkort komt haar nieuwste roman uit waarin de hoofdpersoon ongetwijfeld weer een prins op een wit paard vindt. Alle reden om haar eens stevig aan de tand te voelen over haar eigen liefdesleven.’ De journaliste praat tegen een dictafoon. Daarna richt ze zich tot mij. ‘Ben je er klaar voor?’

Niet echt, ik haat interviews, toch knik ik braaf ja.

De journaliste stelt haar eerste vraag: ‘Heb je op dit moment een vriend?’

‘Eh, je bedoelt nu?’

‘Wanneer anders?’

Het is al veel te lang geleden dat ik wat met een man had, maar ik heb Madelon, mijn uitgever, beloofd dat ik een beetje zou bluffen. Volgens haar is het beter voor mijn image en dus mijn verkoopcijfers als lezeressen denken dat ik een rijk liefdesleven heb. Helaas voor haar kan ik niet zo goed liegen. De journaliste wacht nog steeds op een antwoord.

‘Het is nogal gecompliceerd,’ zeg ik om tijd te rekken.

‘Is hij getrouwd en moet het geheim blijven?’ De ogen van de journaliste lichten op.

‘Nee, nee hij is niet getrouwd, tenminste, niet dat ik weet.’ Ineens zie ik Thom voor me. Dat is raar, want ik heb al heel lang niet meer aan hem gedacht. Een mysterieuze vriend van vroeger op wie ik stiekem nog steeds verliefd ben, dat is toch best romantisch? Het maakt het interview wel een stuk gemakkelijker. De journaliste gaat er gretig op in en stelt de ene vraag na de andere, terwijl ze ondanks de dictafoon regelmatig een aantekening maakt. Of hij ook mijn inspiratiebron is voor de mannelijke hoofdrol? Hoelang het geleden is en of ik hem nog steeds van een afstand bewonder?

Na afloop van het gesprek ben ik best tevreden.

‘Beroemde schrijfster haalt inspiratie uit onbeantwoorde liefde uit een grijs verleden!’ Madelon leest de kop boven mijn interview hardop voor. ‘Vind jij dat sexy en hip?’

Ik pak het tijdschrift uit haar handen en lees het artikel vluchtig door.

‘Wat? Ik ben helemaal geen maagd meer en dat heb ik ook helemaal niet gezegd.’ Boos gooi ik het tijdschrift aan de kant.

‘Waarschijnlijk dacht ze dat iemand die nog steeds droomt van een oude liefde en die het weekend spendeert met haar moeder, niet veel kans maakt op seks.’

‘Hoe kunnen ze dit publiceren zonder mijn toestemming?’

‘Dat vraag ik me ook af. De journaliste houdt bij hoog en laag vol dat jij gezegd hebt dat je het niet eerst wilde lezen.’

Nu gaat er ineens een lichtje branden. ‘Ze had haast en ik had een goed gevoel bij het interview, dus dacht ik dat het geen kwaad kon.

Ik vertrouwde haar.'

'Overleg de volgende keer even met mij, oké?'

'Niet nodig, dat is het laatste interview dat ik ooit gegeven heb.'

'Natuurlijk niet. Hé, kop op. Het zal allemaal wel loslopen. Over een paar weken is iedereen het weer vergeten,' zegt Madelon.

'Ja vast.' Ik pak het tijdschrift weer op. 'Mag ik het meenemen?'

'Voor in je plakboek?'

'Nee, voor mijn moeder. Zij zal het vast wel leuk vinden om te lezen dat ik nog maagd ben.'

'Blij dat je humor weer bovenkomt,' zegt Madelon goedkeurend.

Het is wel duidelijk dat Madelon mijn moeder niet kent.

'Naar aanleiding van dat artikel zijn er wel allerlei rare brieven binnengekomen van mafketels die jou kennelijk graag willen inwijden in de liefde.'

'Dat meen je niet.'

'Jawel, we hadden eigenlijk gehoopt op fanmail van vrouwen aangezien dat wat meer jouw doelgroep is.' Madelon zucht nog een keer. 'Maar maak je niet ongerust, ik heb een

beveiligingsbedrijf in de arm genomen en dat gaat ons helpen.'

'Een beveiligingsbedrijf? Is dat niet wat overdreven?'

Er wordt zachtjes op de deur geklopt. Anika, de secretaresse van Madelon, steekt haar hoofd om de deur. 'Mijnheer Van Beurzen is er.'

'Laat hem maar binnen.'

De deur gaat verder open en daar staat ineens Thom in de deuropening.

'Thom?' stamel ik verbaasd. 'Wat doe jij hier?'

In mijn herinneringen was hij een heel erg aantrekkelijke jongen, maar de man die nu binnenkomt is fantastisch. Zijn haar is donkerder en zijn schouders zijn breder. Alleen zijn ogen zijn niet veranderd. Hij heeft nog steeds dezelfde mooie bruine ogen als toen. Daar hoort vast een adembenemend mooie vrouw bij of in ieder geval een vriendin, misschien wel meerdere.

'Hoi Sara, dat is lang geleden.' Thom klinkt een beetje gespannen.

'Dat kun je wel zeggen.'

'Hoe gaat het met je?'

'Blijkbaar niet zo goed als ik dacht. Ik be-

grijp van Madelon dat ik bedreigd word.'

Dan valt ineens het kwartje. Wat een muts ben ik toch. Dit is natuurlijk zo'n verborgen-cameragrap. Draait er op dit moment zo'n soort programma? Als schrijfster ben je natuurlijk niet echt een BN'er, maar misschien dacht Madelon dat dit een leuke manier was om gelijk een BN'er van me te maken. Ik begin nieuwsgierig om me heen te kijken op zoek naar een camera.

'Wat is er?' vraagt Thom.

'Ik ben op zoek naar de camera.'

'Welke camera?' vraagt Thom verbaasd en hij kijkt nu ook zoekend om zich heen.

Hij klinkt redelijk oprecht. Zou hij niet in het complot zitten?

'Sara, doe niet zo raar, dadelijk denkt Thom dat je niet helemaal spoort,' zegt Madelon ongeduldig.

'Ik vind het allemaal wel erg toevallig. Ineens ontvang ik rare brieven en dan schakel jij van de vele beveiligingsbedrijven die er zijn, uitgerekend het bedrijf in waar Thom werkt?'

'Is dit Thom, jouw bron van inspiratie?' vraagt ze overdreven verbaasd.

Ik word rood. Hoe kan ze dat nu zeggen? Thom is intussen gaan zitten en doet net of

hij het niet gehoord heeft.

‘Wat betreft de bedreiging denk ik dat het allemaal wel meevalt,’ zegt hij zakelijk.

Madelon is het niet met hem eens en terwijl zij daarover in discussie gaan, dwalen mijn gedachten af naar meer dan tien jaar geleden. Het was midden jaren negentig van de vorige eeuw. Niemand had een mobiele telefoon en internet stond nog in de kinderschoenen. De meisjes uit mijn klas dansten op de muziek van Take That en zwijmelden over Robbie Williams. Ik niet, ik was meer een saaie huismus, totdat ik Thom leerde kennen.

*

‘Hou daarmee op.’ Boos loop ik in de richting van een groepje jongens dat nu al meer dan een uur aan het rotzooien is, precies voor mijn huis.

‘Sara, niet doen,’ zegt Stefan nog een keer. Als het aan hem had gelegen waren we veilig binnengebleven. Ik negeer hem en loop door. Stefan niet, hij blijft stokstijf stilstaan.

Ik probeer nogmaals de aandacht van de jongens te krijgen. Ze hebben een gettoblaster bij zich die op vol volume aanstaat. Pas wan-

neer ik ze tot op een paar meter genaderd ben, draaien ze zich om.

Thom, een jongen van mijn school, lijkt verbaasd terwijl hij me ongegeneerd van top tot teen bekijkt. Hij knikt kort naar een jongen links van hem en de muziek stopt meteen.

‘Wat is het probleem?’ vraagt hij, alsof hij van de prins geen kwaad weet.

‘Jullie,’ zeg ik meteen, want dat is ook zo. ‘Wij,’ vaag wijs ik naar achteren in de richting van Stefan, ‘hebben morgen een belangrijk proefwerk. Jullie maken zo’n herrie dat we elkaar niet eens kunnen verstaan.’

Thom volgt mijn blik en kijkt minachtend naar Stefan, die weliswaar iets dichterbij is gekomen, maar nog steeds op een veilige afstand staat.

‘Durft je vriendje dat niet zelf te zeggen?’

Ik negeer zijn vraag en ga verder: ‘Kunnen jullie niet een eindje verderop gaan hangen?’

‘Dat kunnen we doen, maar hier is het veel leuker.’ Hij kijkt me plagend aan.

‘Is dat zo? Ik kan wel leukere dingen bedenken.’

‘Blokken voor een proefwerk?’

Hij is me aan het stangen, niet op ingaan,

zeg ik tegen mezelf. 'Ga nu maar gewoon samen met die vriendjes van je naar het speelveldje hier verderop. Dan zijn jullie niemand tot last.'

'Prima, op één voorwaarde.'

'En dat is?' vraag ik op mijn hoede.

'Dat je morgen met me naar de film gaat.' De jongens achter hem beginnen te joelen. Hij kijkt me uitdagend aan. Hij verwacht natuurlijk dat ik hem hooghartig afwijs en ik ben benieuwd hoe hij zal reageren op mijn antwoord.

'Dat is goed. Ik sta om acht uur klaar.'

Snel draai ik me om en ik loop terug naar Stefan. Het groepje jongens is helemaal stilgevallen. Thom herstelt zich iets sneller dan ik had verwacht, want nog voordat ik bij Stefan ben, roept hij: 'Ik zal er zijn.'

Stefan is helemaal in shock. 'Wat heb je gedaan? Je weet toch wie dat is?'

'Natuurlijk weet ik wie dat is.' Mijn hart bonst zowat uit mijn borstkas.

'Je moeder zal het nooit goedvinden.'

'Mama hoeft het niet te weten.'

'Wou je stiekem gaan?' vraagt Stefan geschrokken.

'Je denkt toch niet echt dat hij morgen bij